

Cap a inicis dels '80 - del segle passat ;-) - vaig freqüentar molt, sobretot de nit, la part baixa de La Rambla... Plaça Reial, Escudellers i tots els carrers del voltant, en aquells 80's, foren per a mi com fou aquell mític i bohèmic Paral·lel que varen conèixer els nostres pares/avis en els seus magnífics temps de glòria i que sempre ens han recordat amb tanta enyorança. Uns quants "garitos" ben repartits que formaven un únic cel... tot i que aquell cel que jo vaig conèixer tenia un esplendor bastant "lumpen"... encara. Eren temps de moguda "underground" a barna... just quan es va fer popular la frase "anar de marxa". Plànol de la Barcelona dels 70 amb els llocs, bars i places més significatius. Publicat originalment al llibre :Onliyú – Memorias del underground barcelonés (2005) Recordeu llocs? Uns dels records visuals que tinc d'aquella turbulenta època son aquelles misterioses "dones de la vida" que cada tarda/vespre apareixien per la part baixa de La Rambla, des del Beristain (actual-ment McDonald's) fins al cap d'avall, quasi cap a Colom. Beristain S.A. (Rambla/Ferran) (1982) Apareixien com els vampirs, just al despuntar del crepuscle i cadascuna s'acollia a les ombres del seu prefixat portal... pobre d'aquella que l'usurpava!. Quasi totes elles eren bastant (o molt) veteranes, almenys així m'ho semblaven. Totes elles és lluien enfaixades, molt "maquejades" i amb unes apretades sabates de talons d'agulla de les quals rebotien, com podien, totes les carns dels seus oprimits peus... maquillades quasi com mòmies i amb un "look" dels '50 tot i que ja érem en els '80... alguna feia fins i tot por, encara que... realment totes elles donaven molt respecte. El repicar dels talons que va anar desgastant i fent forats en el marbre dels antics portals (tal i com és diu en la vella llegenda urbana -veure vídeo-) més que com a reclam, crec que fou causat per avorriment i per pur instint nerviós que deurien patir aquestes dames del Xino (també anomenat per aquells temps "Distrito V") mentre esperaven que caigués algun sòrdid "manso". Poc "talonejaven" per a cridar l'atenció de nous clients... a elles ja se les veia prou i des-de lluny, sols s'insinuaven als homes que ja sabien que buscaven "rollo". Cal afegir-hi el fred, el vent i la pluja que deurien suportar quant feia mal temps... encara que sempre els hi quedava algun lloc, com el proper i ja desaparegut "Coco Burger" (Rambla nº54, un dels primers fast-foods de bcn, pre-Mc-Donald's), on podien re-postar o refugiar-se almenys durant algun instant. Aquelles dones controlaven tot i molt el que hi havia allà... coneixien molt bé tot l'escenari, a tots els personatges de la zona i tenien la seva (sòrdida) clientela. Cadascuna tenia el seu portal que defensava com la porta del castell, nit rere nit, apareixent i desapareixent mentre empassaven les seves penúries. Entre elles és coneixien prou, es comunicaven, xerraven discretament o s'avisaven de "mogudes xungues" i sobre tot lluitaven pel seu espai de treball. Si calia -totes unides- fotien fora a les noves i més joves rivals que apareixien per aquells foscos portals buscant-se la vida per sexe (normalment yonkies més joves i molt mes gastades que buscaven diners per la dosis). Alguna baralla vaig veure... i en la lluita, les veteranes sempre barallaven fent pinya.....eren dones fortes i tenien la seva mala hòstia, cosa que acollonia a qualsevol desgraciat. Apart d'això també m'ha quedat gravada en memòria la decrepita i al mateix temps forta estampa del que fou carrer de Sant Ramon per aquells 80's. Un carrer força concorregut, plé de gent a tot hora, refugi de carteristes i derrotats de la vida....l'anarquia pura i dura. Feia molt respecte passar-hi de dia i encara més (POR) de nit... tot i així jo sentia una mena d'estranya atracció per tot aquell obscur bullici, putrefacte i al mateix temps carismàtic amb tot el seu fortor a pixums i "zotal" que transpirava tot el carrer. Zotal i el seu desagradable (o no) olor que el nostre olfacte potser ja ha oblidat, un potent producte desinfectant, bàsic en tots aquells indrets. Amb el carrer Robadors em passava el mateix... fins i tot més "acolloniment". Les dones de Robadors eren molt mes "salvatges", aquestes esperaven senta-des en el seu tamboret del "puticlub" i des de dins assetjaven a tota cuca vivent que creuava pel seu carrer,

Les dames del Xino

Escrito por JoRDi JVR

Sábado, 13 de Febrero de 2010 11:42

fins i tot fent avergonyir a tot passerell que com jo s'atrevia a endinsar-se per aquells indrets cercant altre mena de distraccions. El "Xino" tenia el seu encant, calia tastar-lo per a conèixer-lo be i els que no s'atrevien a enfonsar-se per aquell "sub-mon" es perdien una part important i molt vital de l'autèntica Barcelonaun episodi més de l'història (si vols fosca) de la nostra ciutat.Ningú com en Joan Colom i Altemir (Barcelona, 1921) ha sabut captar tot aquell ambient amb unes ja mítiques fotografies, realitzades clandestina-ment i amb tota espontaneïtat (...més d'una denúncia d'algun client furtiu va patir). (Llegir més de Joan Colom)Sense mirar pel visor, amb una càmera semi oculta a la mà, disparava per sota de la cintura captant tota aquella realitat quotidiana del barri Xino cap a finals dels anys 50 / començaments dels 60.Tot un testimoni històric d'aquells desapareguts escenaris...del segle passat :-). La millor foto, per ami, i mostrada en qualitat "HD"... feu click.Les fotos que he mostrat en aquest post son fetes pel mestre:Joan Colom.

Leer más: [Barcelona Antiga - LLocs, Costums i Tradicions](#)